

CARTEA HAOSULUI

Lucian-Dragoș Bogdan
Cartea haosului

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Cartea haosului / Lucian-Dragoș Bogdan – București: Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-321-4

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 189/martie 2018
Bun de tipar: martie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

CARTEA HAOSULUI

*Fiiței mele, Anya,
cu toată dragostea din univers*

1

Un vânt rece mâna norii de cerneală pe cerul nopții. Când și când, printre ei își făcea apariția luna.

La ora aceea, străzile cetății erau pustii. Orașul de la poalele sale dormea și el tăcut.

Fata se strecură în turnul întunecat. Înăuntru mirosea a aer stătut și a mucegai. Tropăitul grăbit al unor piciorușe îi dădu de știre că sosirea ei speriasse vreun șobolan. Aprinse o lumânare. Lanterna ar fi fost mai comodă, dar nu se potrivea în cadru. Nu atunci, nu acolo.

În lumina tremurătoare, treptele se decupau sinistre, conducând spre vârful turnului. Locul era strâmt, dar mai fusese pe acolo în recunoaștere, pe ascuns. Pe atunci, lumea o cunoștea drept Paula. În momentul acela era Regina Noptii. Marea Preoteasă a Întunericului.

Urcă până la ultimul nivel. Ajunsă acolo, privi printr-una dintre ferestrele de trager.

Turnul Măcelarilor fusese construit la poalele celei mai abrupte porțiuni a dealului și avusese rol de apărare a porții Törle. Fata și-ar fi dorit să poată folosi Turnul Frânghierilor,

dar acolo existau martori. Paznicul cimitirului nu i-ar fi permis să-și ducă la bun sfârșit ritualul.

O spionase vreme îndelungată pe Ema, surprinsă să afle că-și petrece adesea nopțile printre morminte. Nu știa de ce mergea în locul acela. Nu făcea parte din grupul Reginelor Noptii și n-o văzuse niciodată practicând vreun ritual. Doar stătea și visa.

O ciudată.

Din Turnul Frânghierilor ar fi putut s-o vadă. Dar asta nu conta neapărat. Important era să știe că era acolo.

Marea Preoteasă a Întunericului așeză lumânarea într-un colț al încăperii mici și reci. Își dădu jos din spate rucsacul. Pe rând, scoase de acolo creta, un set de candelă negre și cartea de magie. N-o arătase nimănui, nici măcar surorilor din grup. O cumpăraseră anul acela, în timpul festivalului medieval, de la standul unui individ ponosit ce vorbea o română stricată.

La prima vedere, nu se ridica la complexitatea volumelor moderne. Totuși, conținea informații interesante. Cum era cea legată de momentul propice unei vrăji. Luna nu trebuia să fie neapărat plină, cum se spunea peste tot.

Luna în creștere sporește reușita. Luna în scădere e semn al Celor Întunecate. Așadar, ambele sunt potrivite vrăjilor.

Nici miezul nopții nu era o condiție.

Porțile Întunericului se deschid oricând cu cheia potrivită.

Pentagrama era, însă, deosebită. Fata o desenă cu creta pe podea, apoi așeză câte o candelă în fiecare dintre cele cinci

colțuri. Le aprinse. Pentru începători se recomanda să stea deoparte. Vârtejul puterii se afla însă în mijlocul desenului.

Căci cine stă acolo și aduce jertfă Celui Întunecat un suflet, va primi puteri fără seamăn.

Ea avea experiență. Era cea mai veche din sectă. Odată, sacrificase un cocoș la miezul nopții de Halloween. Singură. Surorile se codiseră s-o-nsoțească. Nici măcar Dora ori Lizy n-avuseseră suficient curaj. Bălmăjiseră niște scuze stupide.

Sosise vremea să treacă de la un simplu joc la lucruri serioase. Să sacrifice sufletul Emei pentru a căpăta puteri supraomenești.

Păși în mijlocul pentagramei, cu cartea deschisă la vraja dorită. Începu să recite cuvintele ce păreau o vorbire de-a-ndoaselea într-o limbă vag familiară. Pentru o clipă, printr-un ochi de geam se zări luna, apoi nori negri o acoperiră. Groși. Pictați cu smoală.

Izul de mucegai lăsă locul altuia. De praf de pușcă. Și de sulf.

Glasul Marii Preotese a Întunericului se ridică tot mai sonor. Încheie apoteotic, aproape strigând.

O lumină apărută de nicăieri o orbi. Un curent îi străbătu violent trupul. Dureros. Agonizant. Inima i se opri. Rămase fără aer.

Totul se întunecă în fața ochilor. Minte înota într-o mlaștină de gânduri incoerente. Căzu țepănă, lovind candelă și împrăștiindu-le pe jos. Flăcări lacome linsă podeaua, care începu să ardă mocnit.

Speriat, un liliac țâșni de sub streșină.

Daniel Covaciu dormea întins pe o banchetă din compartimentul gol. Când ușa se deschise, căscă cu greutate un ochi. Cum înăuntru era întuneric, iar pe culoar doar o lumină chioară, nou-venitul apărea ca o siluetă fără chip.

— Biletele? bâigui năuc, ridicându-se în fund și căutând să nimerească pantofii împrăștiți pe jos.

Abia când celălalt intră și închise ușa în urma lui, așezându-se pe bancheta de vizavi, își dădu seama că nu era controlorul. Renunță să mai scotocească în buzunarul sacoului în căutarea biletului. Se frecă la ochi, apoi privi pe geamul întunecat. Ultimele lumini ale unei localități se pierdeau în zare.

— Ce-a fost, Sighișoara? întrebă.

Nu primi niciun răspuns. Se uită spre nou-venit. Lumina ce intra de pe culoar revela o parte din chipul său. Avea un ten pergamentos, nesănătos. Fața prelungă, cu pomeții proeminenți și bărbia pătrătoasă, era înconjurată de o coamă bogată, de un blond spălăcit. Ochii nu se vedeau, adumbriți de arcade, dar lui Covaciu i se părea că erau ațintiți asupra sa.

Hainele erau și ele stranii, amintind de epoci trecute.

— Sunteți actor?

Auzise de unii artiști de teatru și film care se îmbrăcau și se comportau ca în alte vremuri, pentru a intra cât mai bine în pielea personajelor. Le spunea *metodiști*, dacă-și amintea bine.

Văzând că interlocutorul nu era dornic de discuții, Daniel Covaciu reveni cu privirea la noaptea de afară, încercând să se lămurească dacă într-adevăr trecuseră de Sighișoara sau nu. Întunericul transforma geamul într-o oglindă, reflectând compartimentul și culoarul luminat. Banchetele și bagajele apăreau difuze, singurele detalii fiind vizibile pe chipul lipit de sticla rece. Străinul se vedea...

Străinul nu se vedea. Doar draperia întunecată ce separa compartimentul de culoar.

Gândindu-se că poate se lăsase cu capul pe tetieră și adormise, acoperit de draperie, Daniel Covaciu întoarse capul să se lămurească.

Înghetă. Străinul era în picioare, la un pas de el. De sub arcadele proeminente luceau doi ochii roșii.

— Ce...?

N-apucă să spună mai mult. Pumnul străinului îl izbi cu forță. Se lovi cu capul de geam. Imaginea din fața ochilor se defocaliză. Înainte să-și piardă cunoștința, văzu chipul dedublat al celuiilalt apropiindu-se de el. Fața era albă. Gura întredeschisă.

Printre buzele roșii se zăreau doi colți ascuțiți. Iar în oglinda geamului nu se reflecta nimic.

2.

Bine v-am găsit, dragi internauți! Sunt S-man și vă ofer un prim reportaj din liceul... pardon, Colegiul Național „Mircea Eliade”. Un loc înfiorător de plicticos, plin cu looseri și cu... Bună ziua, doamnă Bica!

— Cătălin, termină cu filmatul!

Sigur, doamna profesoară! Uh... Ce ziceți? Ia uitați cum mișcă din fund când merge... Iar picioarele... Ai-ai-ai! Nu-i așa că v-ați dori și voi o asemenea profă?

Așa... Unde rămăsesem? A, vă prezentăm școala. Uite, chiar acolo, în colț, un grup de looseri. Le vedeți? Cinci panarame cu păr negru, ruj și oja la fel, rimelate de parcă tocmai au ieșit dintr-un sarcofag. Emo până-n măduva oaselor. După cinci minute-n preajma lor îți vine să-ți tragi un glonț în scâfârlie în timp ce-ți tai venele. Deprimante și deprimante. Știți cum își spun? Reginele Noptii. Cică fac vrăji la miez de noapte și ritualuri păgâne... Eh, cu a doua din dreapta, Diana, aș face și eu un ritual, drept să zic...

— Dispari de-aici, Assman!

Că dacă nu, ce, Lizy? Mă transformați în broască?

— Mai curând într-un furuncul. Și dup-ai-a te stoarcem. Îmbătătoare imagine, Sandy. Abia aștept. Când o facem? Acum? Deseară?

— Am zis să dispari!

— Lasă-l în pace, Lizy! Nu vezi că-i dai apă la moară?

Hopa! A prins glas Dora, tartorița-șefă! Mi-e și frică să merg mai departe... Mua-ha-ha! O, dar ia uite cine vine! Echipa de Aur!

— Hi five, man!

Tipii ăștia sunt cei mai tari. Sunt la sport. Dacă vrei distracție, băutura și gagici, după ei tre' să vă țineți. Sunt marfă de marfă! Și, evident, ca în orice film, acum apar în imagine antagoniștii. Cei mai plicticoși și looseri dintre toți looserii: tocilarii. Toată ziua o să-i găsiți cu nasul prin cărți sau site-uri cu informații despre principiul pisicii lui Șrotîngăr...

— E principiul incertitudinii al lui Heisenberg și pisica lui Schrödinger, prostule!

Du-te mă, Mihule, ce deștept ești! Crezi că nu știam și io atâta lucru? Da' am vrut să te-ncerc. Vedeți? Exact cum vă spuneam. Tocilari și plicticoși. Cred că se pot lua la întrecere cu Reginele pentru cine te convinge mai repede să te sinucizi.

Ei, și fiindcă tot am vorbit despre regine, iată aristocrația liceului... Pardon, colegiului. Ce mai fac minunățiile?

— Cătăline, dacă mă arăți dintr-un unghi nașpa, îți scot ochii!

Vai, se poate, păpușă? Pentru tine nu există unghiuri proaste.

— Mai du-te, mă... Hi-hi-hi!

Așa, păpușă, așa, râzi! Camera te place, haide!

— Gata, că-mi iei toată strălucirea! Mai lasă și pentru alții. Sigur, păpușă! Ei, ce ziceți? Arată beton sau ce? Bine, e destul de japiță de felul ei. Știți cine e cea mai tare, de fapt? Uite,

stați să mă-ntorc... O vedeți pe roșcata care stă la doi pași în spatele ei? Aia rupe tot! Cred că tot liceul a trecut prin ea, bine, în afară de tocilari, duh! Pe mine m-a dus în paradisi de câteva ori. O lasă pe păpușică să iasă în față, iar ea culege rezultatele pe la spate. Ha! Ce joc de cuvinte mișto mi-a ieșit! Pe la spate... Înțelegeți voi.

Ei, și iată mareașta mea clasă! Așa-i că-i un loc de rahat unde să-ți petreci atâtea ore?

— Cătăline, închide telefonul ăla că începem ora.

Dar, domnu' profesor, dacă mă sună...

— Lasă vrăjeala. Ori îl închizi, ori îl pui aici, pe catedră.

Balaurul cu șapte capete... N-am ce face, tre' să-nchid. Ne vedem după ore!

*

Melisa Stoican intră în biroul comisarului exact când clopotele bisericii Sfânta Treime începură să bată prelung. Dacă ar fi fost superstițioasă, ar fi putut lua asta drept un semn rău prevestitor. Zâmbi.

Comisarul Dorin Fluture ridică tocmai atunci privirea.

— Ceva amuzant?

Avea o voce gravă, iar privirea încruntată dădea impresia că mereu era ceva sinistru pe cale să se petreacă.

— Nu, se grăbi să nege femeia.

— Mă bucur. Pentru că moartea nu e de râs.

— Moartea, domnule?

— Mda. Comisarul îi întinse un dosar. În incendiul din Turnul Măcelarilor a murit cineva. Cei de la criminalistică studiază cadavrul ca să descopere informații. Preiei cazul.

Melisa îl privi neîncrezătoare.

— Vorbiți serios? Îmi dați mie cazul ăsta?

— N-am fost destul de clar?

— Ba da, doar că nu mă așteptam să...

— Ascultă, domnișoară! Comisarul își împreună degetele deasupra biroului și o privi pe sub sprâncenele stufoase. N-aveam nevoie de tine aici și știi bine că ți-am spus-o de la început. Dar ordinele sunt ordine. Dacă tot mi-ai fost vârată pe gât, măcar mișcă-ți fundul și fă ceva! Însă ascultă bine ce-ți spun: dacă nu ești în stare să-ți faci treaba cum trebuie, știi cum zbori de-aici? Cu pile pe la Consiliul Județean sau prin minister și ce-oi mai fi având. Clar?

— Am înțeles, să trăiți!

Femeia înșfăcă dosarul și ieși val-vârtej din birou. În sfârșit, avea un caz! După atâtea vreme în care comisarul îi dăduse de înțeles în fiecare zi că abia aștepta să scape de ea, după ce înghițise toate glumele proaste ale unor colegi și mutase dosare de colo-colo, avea în sfârșit un caz adevărat.

*

Două zile mai târziu, în alt birou, lucrurile nu stăteau la fel de bine. Adina Mateș, directoarea Colegiului Național „Mircea Eliade” se străduia să înnăbușe în fașă un scandal care risca să păteze imaginea unității de învățământ pe care o conducea.

— Vă rog să înțelegeți, domnule și doamnă Sicoe, că fapta băiatului dumneavoastră este extrem de gravă! Prin filmul postat pe internet a lezat imaginea colegiului, a personalului și a elevilor care învață aici.

Căută într-un teanc aflat pe colțul mesei și scoase o foaie.

— Părinții unei eleve au depus o reclamație la noi și la inspectorat și au de gând să dea în judecată colegiul și pe Cătălin.

— Să-l dea în judecată? sări doamna Sicoe. E elev!

Directoarea o privi peste ochelarii cu ramă de baga.

— Are peste 18 ani.

— Pentru ce vor să-l dea în judecată? interveni și domnul Sicoe.

— Pentru calomnie. Băiatul dumneavoastră a afirmat în filmare că, citez: „Tot liceul a trecut prin ea, iar pe mine m-a dus în paradis de câteva ori.” Apoi a făcut o referire la anumi-te perversiuni.

Chipul mamei devenea tot mai livid, în timp ce obrajii ta-tălui se înroșeau.

— Mamă, cum ai putut spune asta?

Exilat în colțul biroului, Cătălin se abținea să nu pufnească în răs la toată mascarada aceea cu aer comunist. Mai lipseau să-l scoată la careu, în fața școlii și să-l pună la panoul rușinii.

— Haideți, doamna directoare, toată lumea știe că Lili e... fată ușoară, se corectă el în ultima clipă. Întrebați pe cine vreți din școală și-o să vedeți că am dreptate.

— Domnișoara Enache e o fată model, cu note foarte bune. Anul trecut a reprezentat colegiul la faza pe județ a olimpiadei de istorie.

— Ok, și? Asta-nseamnă că nu face și alte chestii?

Directoarea bătu cu palma în masă.

— Tinere, am impresia că încă nu înțelegi gravitatea fap-tei!

— Putem vedea și noi filmulețul?

— Poftim?!

— Am întrebat dacă putem vedea și noi filmulețul.

Vocea domnului Sicoe trăda nesiguranță. Bărbatul încer-ca să tragă de timp pentru a-și da seama cum putea ieși din situația respectivă.

— Sigur, confirmă directoarea. Bănuiesc că băiatul dum-neavoastră vă poate arăta pe telefonul său.

Cătălin se conformă, fără chef. Părinții urmăriră tăcuți până la sfârșit, apoi se lăsară pe spătare scaunelor.

— Mie mi se pare că e genul de glumă tipic adolescentină, vorbi prima mama. Da, a exagerat puțin cu unele comentarii, dar în rest...

— Doamnă Sicoe! o puse la punct directoarea, pe un ton sever. Dacă-i cântați în strună, nu mă mir că băiatul face ce face. Poate n-ați înțeles că părinții Liliane Enache vor să-l dea în judecată. Cât privește sancțiunea școlară, se va discuta în consiliu, dar foarte probabil va fi exmatricularea.

Dacă ar fi existat o culoare mai deschisă decât albul, obra-jii mamei ar fi împrumutat-o.

— Dar... dar... e clasa a douăsprezecea! Mai are puțin și vine bacul... Facultatea... Vă rog să înțelegeți, e vorba despre viitorul lui!

— Și cu viitorul fetei de care și-a bătut joc cum rămâne? Sau cu imaginea școlii? Trebuia să se gândească înainte să facă prostia, nu credeți?

— Dar... dar...

Mama se bâlbâia, pierdută. Domnul Sicoe se aplecă în față și inspiră adânc.

— Înțelegem gravitatea situației și faptul că trebuie să luați măsuri. Dar nu putem găsi o cale ca sancțiunea să fie mai... cum să zic... blândă?

— Fapta e foarte gravă...

— Așa e, așa e! Dar mă gândeam că poate școala are nevo-ie de vreo sponsorizare, de niște reparații... Aș putea aranja ceva. Asta dacă credeți că...

Directoarea îl privi lung. Oftă și clătină din cap.